

Teatrul de poezie

Actorul și metafora

Continuând seria de spectacole de poezie din autori contemporani, Teatrul de poezie „Creșterea limbii românești și-a patriei cinstire“ a sărbătorit de curând personalitățile poezilor Virgil

Teodorescu, președintele Uniunii Scriitorilor din R.S.R. și Gabriela Melinescu, redactor la revista „Luceafărul“. Au prezentat interesante eseuri prof. dr. docent Ov. S. Crohmălniceanu și tânărul

critic literar Doru Mielcescu. Spectacolul e regizat de actorul Mihai Velescu, pe o muzică ad-hoc de Maya Badian. Vocile Janinei Stavarache și Marinei Maican au punctat, în salba spectacolului, poemele antologice. Actorii Adrian Mazarache și Vasile Pupeza, la care a adăugat o interesantă creație Vasile Mentzel, redescoperind parcă noi linii plastice, au relevat tradiția romantică a mișcării cu sensurile din vers, reinviind o viziune poetică, de fapt viziunea prin poezie a actorului. Valoarea excepțională a poemelor celor doi scriitori a fost reconfirmată.

Cu spectacolul „Virgil Teodorescu, Gabriela Melinescu“, Teatrul de poezie și-a definit sugestiv personalitatea, găsindu-și, prin regizorul Mihai Velescu, un făgaș adecvat și meritoriu. Este, de altfel, opinia exprimată de publicul acestui teatru, public devenit — prin consecvență — inconfundabil.

Rep.

Trepte

Subintitulat modest „spectacol experimental de poezie populară, plastică a mișcării și pantomimă“, realizarea trupei de tineri actori de la Piatra Neamț, sub conducerea coregrafică a foarte tinărului dansator Constantin Anghel incintă. Incintă mai ales prin plastica mișcării în care am putut admira câteva scene de grup remarcabile (printre care notăm pe cea a oamenilor-arbori, ridicând miini-crengi spre lumină) dar și individuale, de pildă, a bărbatului rostind blesteme, neputincios ca un șarpe strivit pe jumătate, răsucindu-se în jurul propriului trup, și căutând cu fruntea

și miinile pământul (Constantin Ghencescu), a femeii tinere cîntînd copilului despre bărbatul ce va deveni cîndva, parcă învăluindu-l cu brațele, adîind asupra-i mișcarea lor și exultînd apoi în înălțări grațioase către imaginea bărbătească pe care ea însăși și-o evocă cîntînd Nina Zăinescu). În sfîrșit, Constantin Anghel ne-a exprimat plastic nu un om îmbătrînit, ci însăși bătrînețea, cu mișcări în care oboseala se arată nu greoaie, ci subțiată, perfidă, posesivă, răspîndindu-se ca otrava în membrele tremurătoare și derutate; sau o înălțare ca o creștere din sine, contorsionată pînă la durere, asemeni dureroaselor înălțări din picturile lui El Greco.

Spectacolul întreg, în care siluetele albe evoluează în spațiu alb, cu mișcările cenzurate de frenetie și stilizate

pînă la sublimarea semnificațiilor către planul rarefiat al abstracțiunii, păcătuiește însă prin faptul că îi lipsește unitatea concepției, varietatea compozițiilor plastice fiind lipsită de procesualitatea și fluența pe care le-ar fi acordat-o ideea. Sensurile majore ale nașterii, creșterii, pătimirii, puterii, slăbiciunii și morții sînt întrerupte, rețuate și de multe ori lăsate la stadiul schișei și al crochiului. Au interpretat: Eugenia Balaure Apostol, Elena Jitcov, Catrinel Paraschivescu-Blaja Nina Zăinescu, Constantin Anghel, Mihai Cafrîța, Constantin Cojocaru, Eronim Crișan, Constantin Ghencescu, Ion Muscă, în concepția și studiul mișcării scenice promițătoare dar încă neconcludente datorate lui Constantin Anghel.

C. R. M.